

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1632/2015
22.10.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић, Споменке Зарић, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца С.П. из З., чији је пуномоћник Г.С., адвокат из Ч., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Полицијска управа Зрењанин, чији је законски заступник Државно правобранилаштво Републике Србије, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 669/15 од 14.05.2015. године, у седници већа одржаној дана 22.10.2015. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ДЕЛИМИЧНО СЕ усваја ревизија тужиоца С.П. из З. и **УКИДАЈУ СЕ** пресуда Основног суда у Зрењанину П1 326/14 од 19.02.2015. године у делу којим је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца за исплату на име накнаде за ноћни рад, са припадајућом законском затезном каматом и за уплату припадајућих доприноса обавезног осигурања и накнаду парничних трошкова и пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 669/15 од 14.05.2015. године, којом је потврђена првостепена пресуда у наведеном делу и предмет се враћа првостепеном суду на поновно суђење у том делу.

У преосталом делу, ревизија тужиоца се **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољена.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 326/14 од 19.02.2015. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражено да се обавезе тужена да му исплати на име разлике између исплаћене и припадајуће накнаде плате за време коришћења годишњег одмора и плаћеног одсуства наведене износе за тражени период и на име накнаде за ноћни рад у појединачним месечним износима наведеним у изреци са припадајућом законском затезном каматом, као и да надлежним фондовима на наведене износе уплати доприносе

обавезног осигурања на име тужиоца и да му накнади парничне трошкове са припадајућом законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж1 669/15 од 14.05.2015. године, жалбу тужиоца одбио и потврдио првостепену пресуду.

Против другостепене пресуде тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, а због потребе уједначавања судске праксе.

Тужба у овом поступку поднета је 30.10.2013. године, а побијана пресуда је донета 14.05.2015. године. Стога се у овом поступку примењује Закон о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14).

По оцени Врховног касационог суда, испуњени су законски услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, у односу на део нижестепених пресуда којима је одбијен тужбени захтев тужиоца за исплату увећане плате на име накнаде за ноћни рад у спорном периоду, због потребе уједначавања судске праксе, имајући у виду различито одлучивање апелационих судова о праву полицајца и овлашћених службених лица на увећање по том основу.

Врховни касациони суд је испитао нижестепене пресуде у наведеном делу у смислу члана 408. ЗПП и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да је тужилац у спорном периоду обављао послове полицајца према решењу од 20.07.2006. године и 30.10.2008. године. На основу налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке утврђено је да је коефицијент тужиоца за 40,42% већи од коефицијента државног службеника (упоредног радника) М.П., због чега је тужбени захтев тужиоца одбијен.

По оцени Врховног касационог суда, у овом делу нижестепених пресуда због погрешне примене материјалног права је чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Чланом 147. Закона о полицији („Службени гласник РС“ 101/05 и 63/09), ставом 1. прописано је да се због посебних услова рада, опасности за живот и здравље, одговорности, тежине и природе послова, рада на дан празника који је нерадан дан, ноћног рада, рада у сменама, прековременог рада, дежурстава, приправности и других видова нередовности у раду, запосленима у Министарству могу утврдити коефицијенти за обрачун плата који су од 30-50% номинално већи од коефицијената за друге државне службенике, а висини масе средстава потребних за исплату додатних коефицијената из члана 146. став 1. овог Закона. Ставом 3. је прописано да се на права и обавезе проистекле из напред наведених посебних услова рада не примењују одредбе општих радно правних прописа о увећаној заради.

Правилна примена наведених законских одредаба подразумева да полицајци и овлашћена службена лица, запослена код тужене, почев од ступања на снагу Правилника па до 08.12.2011. године, када су ступиле на снагу измене Закона о полицији (“Службени гласник РС” бр. 92/11), немају право на увећање плате по основу нередовности у случају да је њихова плата већ увећана 30% до 50% у односу на плате других државних службеника.

Фактичко је питање да ли је плата полицајца који има статус овлашћеног службеног лица увећана за наведени проценат, а које је потребно утврдити у сваком конкретном случају и то поређењем са платом полицијског службеника истог степена школске спреме који има статус овлашћеног службеног лица. При томе, сама садржина одредбе члана 147. Закона указује да се увећање цени у односу на плате других државних службеника. Из наведеног следи да приликом утврђивања да је тужиоцу већ увећана плата по овом основу, упоредни радник не може бити возач, дактилограф, достављач (намештеници), већ по правилу полицајци који имају статус овлашћеног службеног лица, без нередовности у раду а имају исту школску спрему.

Зато се не може прихватити закључак нижестепених судова да је тужбени захтев тужиоца неоснован за исплату на име накнаде за ноћни рад, јер му је увећан коефицијент по основу нередовности, упоређујући основни и додатни коефицијент радног места тужиоца са коефицијентима запосленог који је распоређен на административно-техничке и дактилографске послове. Стога су нижестепене пресуде у овом делу укинуте.

У поновном поступку, првостепени суд ће узети у обзир изнете примедбе и донети правилну и закониту одлуку.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке, на основу члана 416. став 2. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, у односу на део нижестепених пресуда којима је одбијен његов тужбени захтев и то за исплату разлике накнаде плате за време коришћења годишњег одмора и плаћеног одсуства за спорни период, будући да нема потребе за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, као ни потребе за разматрањем правних питања од општег интереса и правних питања у интересу равноправности грађана.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиоца у овом делу није дозвољена.

Тужбом од 30.10.2013. године тужилац је тражио исплату разлике плате у укупном износу од 28.000,00 динара. Правноснажном другостепеном пресудом одбијен му је тужбени захтев за исплату разлике плате за време коришћења годишњег одмора и за време коришћења плаћеног одсуства у укупном износу од 4.345,27 динара, са припадајућом законском затезном каматом.

Новелираном одредбом члана 403. став 3. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Будући да вредност предмета спора побијеног дела очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе (30.10.2013. године), то ревизија тужиоца у овом делу није дозвољена.

Са наведеног, одлучено је као у ставу другом изреке на основу одредбе члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић,с.р.**